

Sygn. akt: I C 1210/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2020 roku

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Marta Karnacewicz

Protokolant: sekretarz Anna Hołoga

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2020 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o. o. z siedzibą we W.

przeciwko K. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej K. S. na rzecz powoda (...) sp. z o. o. z siedzibą we W. kwotę 64.125,95 zł (sześćdziesiąty cztery tysięcy stu dwadzieścia pięć złotych dziewięćdziesiąty pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 23 lipca 2019 roku do dnia zapłaty,

II. zastrzega pozwanej K. S. prawo do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności do egzekucji z nieruchomości lokalowej położonej w S. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy (...) w S. (...) Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),

III. zasądza od pozwanej K. S. na rzecz powoda (...) sp. z o. o. z siedzibą we W. kwotę łącznie 8.624 zł (ośmiu tysięcy sześciuset dwadzieścia cztery złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

sędzia Marta Karnacewicz

Sygn. akt I C 1210/19

UZASADNIENIE

W dniu 23 lipca 2019 roku (...) sp. z o. o. z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od K. S. kwoty 64.125,95 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu, z zastrzeżeniem odpowiedzialności pozwanej jako dłużnika rzeczowego do nieruchomości – lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy (...) w S. (...) Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...).

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż posiada zabezpieczenie w postaci hipoteki przymusowej na ww. nieruchomości, która w wyniku umowy darowizny z dnia 2 października 2018 roku stała się własnością pozwanej K. S.. Na dochodzone roszczenie składa się należność główna w kwocie 22.047,40 złotych, odsetki ustawowe zasądzone tytułem wykonawczym (...) i (...) naliczone do dnia 20 marca 2019 roku w kwocie 39.125,75 złotych, koszty procesu zasądzone tytułem wykonawczym (...) i (...) w kwocie 2.825,80 złotych, a także koszty postępowania klauzulowego (...) w wysokości 127 złotych.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu.

W ocenie strony pozwanej nie jest dopuszczalne dochodzenie przez powoda zsumowanej kwoty należności głównej, odsetek, kosztów procesu i kosztów klauzuli, oraz dochodzonych od nich odsetek ustawowych, gdyż doprowadza to do sytuacji, w której dłużnik rzeczowy odpowiada szerzej aniżeli dłużnik osobisty. Pozwana podniosła, iż zakres jej odpowiedzialności jako dłużnika rzeczowego ograniczony jest sumą hipoteki. Nadto, zgłosiła zarzut niższej wysokości wierzytelności aniżeli wskazana przez powodową spółkę, albowiem Z. S. dokonał częściowego zaspokojenia roszczenia wobec (...) (...). W. B. sp. j. z siedzibą w S.. Pozwana sprzeciwiła się także treści zastrzeżenia ograniczającego odpowiedzialność pozwanej jako dłużnika rzeczowego, wskazując, iż powinna ona być ograniczona do udziału 1/6 części we własności lokalu, albowiem tylko w takim udziale lokal został obciążony hipoteką przymusową. Zakres obciążenia nie uległ zaś zmianie w wyniku darowania obciążonego udziału na rzecz pozwanej.

Pismem procesowym z dnia 31 października 2019 roku powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Zaprzeczył, jakoby dłużnik osobisty - Z. S. dokonał jakiegokolwiek spłaty dochodzonej wierzytelności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 kwietnia 2003 roku w sprawie o sygn. akt (...) Sąd Rejonowy w S. Wydział (...) nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym zasądził od Z. S. na rzecz (...) P. D., M. W. B. sp. j. z siedzibą w S. kwotę 22.047,40 złotych wraz z odsetkami i kosztami postępowania.

Postanowieniem wydanym w dniu 8 lipca 2014 roku Sąd Rejonowy (...) Wydział (...) w sprawie o sygn. akt (...) nadał ww. nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności na rzecz powoda - Grupy (...) sp. z o. o. z siedzibą we W..

Dowód:

- ***nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 4 kwietnia 2003 roku wraz z klauzulą, k. 4-5;***
- ***postanowienie Sądu Rejonowego (...) w S.z dnia 8 lipca 2014 roku. k. 6-7;***
- ***dokumenty zgromadzone w aktach sprawy o sygn. (...);***
- ***dokumenty zgromadzone w aktach sprawy o sygn. (...);***

Na podstawie ww. tytułu prowadzona była egzekucja przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w T. D. M. pod sygn. akt. (...), która nie zaspokoila roszczenia powoda i została umorzona jako bezskuteczna postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2016 roku.

Dowód:

- ***zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z dnia 4 sierpnia 2014 roku, k. 8-9;***
- ***wysłuchanie wierzyciela z dnia 29 maja 2015 roku, k. 10;***
- ***postanowienie Komornika Sądowego D. M. z dnia 9 sierpnia 2016 roku, k. 11-12;***

Dłużnik Z. S. na podstawie aktu poświadczenia dziedziczenia po zmarłym ojcu T. S. stał się właścicielem udziału w wysokości 1/6 w nieruchomości położonej w S. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy (...) w Szczecinie (...) prowadzi księgę wieczystą nr (...).

W dniu 30 kwietnia 2018 roku powód złożył wniosek o dokonanie zmiany w zakresie oznaczenia udziałów w przedmiotowej nieruchomości oraz o wpis hipoteki przymusowej na 1/6 udziału Z. S. do kwoty 98.295,05 złotych, stanowiącej powiększoną o połowę sumę należności głównej 22.047,40 złotych, kosztów procesu 2.825,80 złotych,

kosztów klauzuli w kwocie 127 złotych oraz odsetek liczonych do dnia sporządzenia wniosku o wpis hipoteki w kwocie 40.529,83 złotych. Zmiana w zakresie udziałów oraz hipoteka zostały wpisane zgodnie z wnioskiem powoda w dniu 17 września 2018 roku.

Dowód:

- **akt poświadczenia dziedziczenia z dnia 12 lutego 2018 roku, k. 13-14;**
- **wniosek do KW, k. 15-19;**
- **potwierdzenie przelewu, k. 20;**
- **zawiadomienie o wpisie hipoteki przymusowej z dnia 7 stycznia 2016 roku, k. 21-24;**

Obecnie właścicielem nieruchomości, na której powód posiada zabezpieczenie w postaci hipoteki przymusowej, jest K. S.. Własność nieruchomości przeszła na pozwaną na podstawie umowy darowizny zawartej w dniu 2 października 2018 roku w formie aktu notarialnego rep. A nr (...) pomiędzy nią a jej synami Z. S. i J. S..

Dowód:

- wydruk KW nr (...), k. 25-30;
- umowy darowizny z dnia 2 października 2018 roku, k. 31-35;

Pismem z dnia 20 marca 2019 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty należności zabezpieczonej hipoteką w kwocie 67.320,38 złotych w terminie 7 dni pod rygorem wytoczenia powództwa. Pozwana nie spłaciła żądanych należności.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 20 marca 2019 roku z potwierdzeniem nadania, k. 36-38;

W dniu 31 grudnia 2002 r. Zakład (...) dokonał przelewu kwoty 1.500 zł na rzecz (...) S.C. ul. (...) w S. tytułem zapłaty zaległości.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu k. 75.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powodowa spółka żądała zapłaty kwoty dochodzonej niniejszym pozwem od pozwanej jako jej dłużnika rzeczowego, w związku z faktem ustanowienia na lokalu pozwanej hipoteki przymusowej.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił zatem art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece, zgodnie z którym w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można obciążyć nieruchomość prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości.

Istotą hipoteki jako prawa podmiotowego jest możliwość żądania przez uprawnionego zaspokojenia jego wierzytelności zabezpieczonej hipoteką od każdorazowego właściciela nieruchomości. Takiego właściciela nieruchomości określa się mianem dłużnika rzeczowego. Nie jest on (zwykle) stroną stosunku zobowiązaniowego kreującego powstanie wierzytelności pieniężnej zabezpieczonej hipotecznie, a jego odpowiedzialność ogranicza się do egzekucji z

nieruchomości, na której ustanowiono hipotekę. W celu zrealizowania swojego uprawnienia wierzyciel hipoteczny musi uzyskać tytuł egzekucyjny przeciwko dłużnikowi rzeczowemu.

Zasadę tę wyraził wprost Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 sierpnia 2004 roku (sygn. IV CK 606/03) mówiąc, że „hipoteka daje podstawę do zasądzenia od dłużnika rzeczowego, który nie jest dłużnikiem osobistym, kwoty zabezpieczonej nią wierzytelności. Znaczenie hipoteki nie ogranicza się bowiem do zabezpieczenia realizacji wierzytelności od dłużnika osobistego. Hipoteka, jak wynika z art. 244 § 1 k.c., jest ograniczonym prawem rzeczowym. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 28 maja 1993 r., III CZP 67/93 (OSNC 1994, nr 1, poz. 8), ograniczone prawa rzeczowe służące zabezpieczeniu wierzytelności nie uprawniają wierzyciela do jej bezpośredniego zaspokojenia.”.

Hipoteka polega zatem na tym, aby w sytuacji niezyskania zaspokojenia od dłużnika osobistego wierzyciel mógł uzyskać zaspokojenie od dłużnika rzeczowego - do wysokości hipoteki - pomimo tego, że żaden stosunek obligacyjny pomiędzy nimi nie istnieje. W takiej sytuacji, jeżeli zobowiązany osobiście nie wykonuje należnego świadczenia pieniężnego, wierzyciel może wszcząć egzekucję przeciwko dłużnikowi rzeczowemu, jednak musi uprzednio uzyskać przeciwko niemu tytuł wykonawczy (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 stycznia 2013 r., sygn. I ACa 1066/12).

W sprawie o zapłatę kwoty pieniężnej zabezpieczonej hipoteką wierzyciel powinien więc wykazać dwie okoliczności: istnienie hipoteki oraz istnienie wierzytelności, którą ta hipoteka zabezpiecza. W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, obie te przesłanki zostały wykazane.

Powód załączył do pozwu wydruk księgi wieczystej nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy (...) w S. (...) dla nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny położony przy ul. (...) w S., z którego wynika, iż obecnie właścicielką nieruchomości jest pozwana K. S.. Dłużnikiem osobistym wierzyciela był Z. S., który zbył swój udział 1/6 w obciążonej nieruchomości na rzecz pozwanej na podstawie umowy darowizny zawartej w dniu 2 października 2018 roku w formie aktu notarialnego rep. A nr (...). W sprawie jest przy tym bezsporne, że po ustanowieniu hipoteki przymusowej na nieruchomości będącej współwłasnością dłużnika osobistego, jej własność w całości przeszła na pozwaną K. S..

W przedmiotowej sprawie powód wykazał, iż egzekucja skierowana przeciwko dłużnikowi osobistemu Z. S. okazała się nieskuteczna. Na podstawie tytułu wykonawczego wydanego w sprawie o sygn. akt (...) Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w T. D. M. prowadził bowiem egzekucję pod sygn. akt (...), która ostatecznie została umorzona jako bezskuteczna postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2016 roku.

W dziale IV księgi wieczystej ww. nieruchomości wpisana jest hipoteka przymusowa na rzecz powoda (...) sp. z o. o. z siedzibą we W. do sumy hipoteki 98.295,05 złotych. Wskazać w tym miejscu należy, iż stosownie do treści art. 3 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece domniemywa się, że prawo jawne z księgi wieczystej jest wpisane zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym. Nie sposób więc negować istnienia hipoteki, tym bardziej, iż w toku niniejszej sprawy pozwana nie zgłaszała takiego zarzutu, zaś powód wraz z pozwem przedłożył niewątpliwe dowody na potwierdzenie, iż przysługuje mu wierzytelność zabezpieczona hipoteką. Wynika ona również z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy o sygn. (...) i o sygn. (...). Istnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką ponad wszelką wątpliwość zostało więc wykazane i skutkuje uznaniem, iż powód ma możliwość dochodzenia swoich należności od dłużnika rzeczowego – pozwanej K. S..

W tym miejscu wskazać należy, iż nie ma racji pozwana, że nie jest dopuszczalne dochodzenie przez powoda zsumowanej kwoty należności głównej, odsetek, kosztów procesu i kosztów klauzuli, oraz dochodzonych od nich odsetek ustawowych. Hipoteka zabezpiecza bowiem wierzytelność do oznaczonej sumy pieniężnej – tzw. sumy hipoteki. Jest to górna granica, do której odpowiada rzeczowo właściciel nieruchomości obciążonej hipoteką. Tylko w granicach tej sumy wierzytelność podlega zaspokojeniu z nieruchomości obciążonej (art. 68 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece). O tym, jaka będzie wysokość sumy hipoteki, decydują

strony. Zwykle jest ona wyższa od wierzytelności głównej, bowiem obejmuje także odsetki, koszty postępowania i inne świadczenia uboczne (art. 69 ww. ustawy).

W przedmiotowej sprawie roszczenie dochodzone niniejszym pozwem w łącznej kwocie 64.125,95 złotych jest niższe aniżeli suma hipoteki wpisana w księdze wieczystej – 98.295,05 złotych, a zatem jego żądanie przez powoda od pozwanej jest uzasadnione. Tym bardziej, iż jak wskazał, na dochodzone pozwem roszczenie składa się należność główna w kwocie 22.047,40 złotych, odsetki ustawowe zasądzone tytułem wykonawczym (...) i (...) naliczone do dnia 20 marca 2019 roku w kwocie 39.125,75 złotych, koszty procesu zasądzone tytułem wykonawczym wydanym w sprawie o sygn. (...) i (...) w kwocie 2.825,80 złotych, a także koszty postępowania klauzulowego (...) w kwocie 127 złotych, które również znajdują pokrycie we wniosku o wpis hipoteki przymusowej, zgłoszony do Wydziału Ksiąg Wieczystych, jako należność główna i świadczenia uboczne wynikające z dokumentu stanowiącego podstawę wpisu - tytułu wykonawczego wydanego w sprawie o sygn. (...). W przedmiotowej sprawie dłużniczka rzeczowa K. S. nie odpowiada zatem szerzej aniżeli dłużnik osobisty Z. S..

Powód ma przy tym prawo domagania się od pozwanej odsetek ustawowych za opóźnienie od dochodzonego roszczenia liczonych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, albowiem roszczenie kierowane do pozwanej stało się wobec niej wymagalne dopiero z chwilą wezwania jej do zapłaty i od tego momentu pozostaje ona w opóźnieniu. W takim przypadku odsetki są więc związane z wymagalnością wierzytelności dochodzonej bezpośrednio od pozwanej jako dłużniczki rzeczowej i dotyczą jej opóźnienia.

W dalszej kolejności należy wskazać, iż niezależnie od zarzutów, które przysługują osobiście właścicielce nieruchomości niebędącej dłużnikiem osobistym przeciwko wierzycielowi hipotecznemu, może ona podnosić zarzuty przysługujące dłużnikowi osobistemu, oraz te, których dłużnik zrzekł się po ustanowieniu hipoteki (art. 73 ww. ustawy). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego pozwana powinna jednak przytoczyć fakty oraz dowody na ich wykazanie.

W przedmiotowej sprawie pozwana K. S. zgłosiła zarzut częściowego spełnienia świadczenia z tytułu wykonawczego ze sprawy o sygn. (...) przez dłużnika osobistego Z. S.. W toku sprawy zostało złożone potwierdzenie przelewu, z którego wynika, iż firma (...) wpłaciła w dniu 31 grudnia 2002 roku kwotę 1.500 złotych na rachunek bankowy (...) s.c. z siedzibą w S. tytułem zapłaty zaległości. Nie zostało jednak wykazane tytułem jakiej zaległości kwota ta została wpłacona. Z potwierdzenia przelewu nie wynika, aby została ona uiszczona na poczet zadłużenia z tytułu wykonawczego ze sprawy o sygn. (...) zwłaszcza, iż data przelewu o kilka miesięcy poprzedza wydanie wskazanego nakazu zapłaty. Nie wiadomo przy tym, ile wierzytelności na tamten moment miał pierwotny wierzyciel (...) (...), (...) sp. j. z siedzibą w S. wobec Z. S.. Powód kwestionował natomiast jakąkolwiek spłatę zaległości przez dłużnika osobistego. Sąd wnioskując przeto, iż nawet jeśli spłata z grudnia 2002 r. dotyczyła rzeczowej wierzytelności, to została uwzględniona w toku postępowania zakończonym wydaniem nakazu zapłaty z kwietnia 2003 roku.

W tej sytuacji Sąd uznał, iż pozwana nie wykazała, aby Z. S. spłacił dochodzoną od niej kwotę w jakiegokolwiek części, a to na niej jako twierdzącej spoczywał ciężar dowodowy w tym zakresie. Nawet jednak jeśliby uznać, iż pozwana wykazała spłatę w ww. wysokości, to nie wiadomo jak została ona zaksięgowana przez poprzedniego wierzyciela, zaś powód dochodzi niniejszym pozwem od pozwanej kwoty niższej aniżeli suma hipoteki, mając nawet na uwadze wpłatę dokonaną przez Z. S. w kwocie 1.500 złotych.

Odnosząc się do zarzutu pozwanej odnośnie nieprawidłowego określenia w pozwie treści zastrzeżenia ograniczającego odpowiedzialność pozwanej jako dłużnika rzeczowego wskazać należy, iż pozwana jest właścicielką całej nieruchomości, a zatem nie jest uzasadnione ustalenie poszczególnych udziałów dla tego samego właściciela.

Co więcej, stosownie do treści art. 319 k.p.c., jeżeli pozwany ponosi odpowiedzialność z określonych przedmiotów majątkowych albo do wysokości ich wartości, sąd może, nie wymieniając tych przedmiotów ani ich wartości, uwzględnić powództwo zastrzegając pozwanemu prawo do powołania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności. Dłużnik może powoływać się na ograniczenie odpowiedzialności, kiedy ograniczenie to zostało zastrzeżone w tytule wykonawczym (art. 837 k.p.c.), przy czym norma art. 319 k.p.c. nie wyznacza

obowiązku wskazania w wyroku szczególnej masy majątkowej, z której odpowiada pozwany. Sąd nie bada, co wchodzi w skład przedmiotów majątkowych, do których ogranicza się odpowiedzialność pozwanego, ani nie bada ich wartości stanowiącej granicę odpowiedzialności pozwanego, lecz uwzględnia powództwo zastrzegając w treści wyroku pozwanemu prawo do powołania się na ograniczenie odpowiedzialności w toku postępowania egzekucyjnego. Konsekwencją powyższego jest w ogóle możliwość odstąpienia od oznaczenia w wyroku zasądzającym świadczenie od dłużnika rzeczowego rzeczy, z których ponosi odpowiedzialność. Wystarczy jednoznaczne określenie pozwalające zidentyfikować określoną rzecz albo masę majątkową i umożliwiające ustalanie w postępowaniu egzekucyjnym, do jakiego składnika albo składników majątkowych skierować wyłącznie egzekucję. W odniesieniu do treści zastrzeżenia z art. 319 k.p.c. decydujące znaczenie należy przyznać rozwiązaniom pragmatycznym, celem zastrzeżenia, o jakim mowa w art. 319 k.p.c., jest umożliwienie dłużnikowi powoływania się na ograniczenie egzekucji, więc jakiegokolwiek określenie jest dopuszczalne, byleby zapewniało realizację wskazanego celu. Skoro nie jest konieczne w ogóle wymiennie nieruchomości, a dopuszczalne inne określenie jednoznacznie pozwalające na ograniczenie odpowiedzialności, zatem tym bardziej nie jest konieczne wskazywanie wysokości udziału, do którego powinna być skierowana egzekucja. Ze względów praktycznych w sytuacji, kiedy pozwanym jest dłużnik hipoteczny, najprostszą i jednoznaczłą formą zastrzeżenia uprawnienia z art. 319 k.p.c. jest odwołanie się do nieruchomości; nie oznacza to jednak konieczności określenia wysokości udziału, ponieważ nie ma obowiązku uszczegóławiania masy majątkowej. Z istoty odpowiedzialności cywilnej dłużnika wynika możliwość skierowania egzekucji do aktualnego jego majątku, zatem wskazanie, że dłużnik ponosi odpowiedzialność z określonego przedmiotu, nie oznacza możliwości skierowania egzekucji do rzeczy (udziału), która nie stanowi już jego własności w chwili wszczęcia. Innymi słowy zastrzeżenie ograniczające odpowiedzialność do nieruchomości nie oznacza możliwości wszczęcia egzekucji z rzeczy (udziału), która nie stanowi własności dłużnika. Nie jest więc prawidłowy pogląd pozwanej o konieczności zamieszczenia w wyroku zastrzeżenia umożliwiającego powoływanie się na ograniczenie egzekucji do 1/6 udziału. Sąd nie narusza art. 319 k.p.c. nie zastrzegając możliwości powołania się przez dłużniczkę na ograniczenie odpowiedzialności do udziału w nieruchomości. Kwestia możliwości skierowania egzekucji wyłącznie do składnika majątkowego należącego do dłużnika pozostaje poza postępowaniem rozpoznawczym. W postępowaniu tym rozstrzyga się tylko o prawie do ograniczenia egzekucji (zob. wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 13 maja 2016 r., sygn. (...)).

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd uwzględnił roszczenie powoda i orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd postanowił kierując się ogólną odpowiedzialnością stron postępowania za jego wynik, w oparciu o dyspozycję art. 98 k.p.c. Zgodnie z dyspozycją powołanego przepisu strona przegrywająca sprawę ma obowiązek co do zasady zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Skoro zatem pozwana przegrała proces w całości, to powinna zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu, na które złożyły się w niniejszej sprawie: opłata sądowa od pozwu – 3.207 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 5.400 złotych ustalone na podstawie § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, łącznie 8.624 złotych.

Sędzia Marta Karnacewicz

Szczecin, dnia 5 listopada 2020 roku